

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **2HHOLINGER s.r.o.**, IČO: 64049922
sídlem Průmyslová 1558/2, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Saskou
sídlem Mírové nám. 207/34, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Magistrát města Ústí nad Labem**
sídlem Velká Hradební 2336/8, 401 00 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2022, č. j. MMUL/FO/213458/2022/WilK,

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2022, č. j. MMUL/FO/213458/2022/WilK, a platební výměr Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem – město č. 69/22 ze dne 12. 5. 2022, č. j. OM/EO/POP/4580/2020/WilK, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2022, č. j. MMUL/FO/213458/2022/WilK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a byl potvrzen platební výměr Úřadu městského obvodu Ústí nad Labem. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- město (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 2. 2017, č. 69/22, č. j. OM/EO/POP/4580/2022/NekP (dále jen „platební výměr“). Platebním výměrem byl žalobci vyměřen dle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) místní poplatek za užívání veřejného prostranství za období od 17. 5. 2021 do 20. 10. 2021 ve výši 290 450 Kč.

2. Žalobce současně požadoval, aby soud zrušil platební výměr a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce učinil nesporným, že dne 30. 12. 2020 uzavřel se Statutárním městem Ústí nad Labem (dále též jen „obec“) nájemní smlouvu, kdy předmětem nájmu je část pozemku ostatní plochy – ostatní komunikace parc. č. X o výměře 370 m² v k.ú. Ústí nad Labem (dále jen „předmětný oplocený pozemek“) za účelem dočasného, žalobcem vybudovaného, oplocení pro ochranu přilehlého areálu žalobce Průmyslová 1558/2, jejíž účinnost trvá.
4. Žalobce dále uvedl, že ode dne 17. 5. 2021 do 20. 10. 2021 umístil na předmětný oplocený pozemek v rozsahu 1 m² mobilní WC (TOI-TOI); ode dne 19. 5. 2021 na něm postupně budoval a rozebíral fasádní lešení, které do dne 6. 9. 2021 zabíralo plochu 39,82 m², ode dne 16. 8. 2021 do dne 30. 9. 2021 plochu 15,84 m² a ode dne 15. 9. 2021 do dne 14. 10. 2021 plochu 15,84 m²; ode dne 23. 8. 2021 do 3. 9. 2021 byl na předmětném oploceném pozemku umístěn kontejner na suť, který zabíral plochu 12 m². Tento způsob užívání podléhá dle § 14 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích (dále jen „zákon o místních poplatcích“) a čl. 5 odst. 1 písm. f) obecně závazné vyhlášky Statutárního města Ústí nad Labem č. 2/2020, o místním poplatku za užívání veřejného prostranství (dále jen „vyhláška o místním poplatku č. 2/2020“) sazbě poplatku ve výši 5 Kč/m². S ohledem na uvedený rozsah záboru tak má žalobce za to, že místní poplatek měl činit toliko 29 515 Kč. Přestože žalobce zabral zařízením staveniště nejvýše 86,66 m², byl mu nesprávně vyměřen poplatek z 370 m² a namísto částky 29 515 Kč mu bylo uloženo zaplatit poplatek 290 450 Kč, tedy o 260 935 Kč více, než po právu mělo být vyměřeno.
5. Žalobce namítal nesprávnost závěrů správních orgánů, pokud shledaly, že není rozhodné, za jakým účelem byla uzavřena nájemní smlouva, jestliže na předmětném oploceném pozemku probíhaly činnosti podléhající poplatkové povinnosti, a že umístěním zařízení staveniště na část předmětného oploceného pozemku došlo ke změně sjednaného způsobu užívání celé pronajaté plochy.
6. Žalobce vytýkal správnímu orgánu prvního stupně nesprávné hodnocení důkazů, když ohlašovacím lístkem ze dne 25. 9. 2021, v němž žalobce uvedl, že od 1. 4. 2021 užívá část předmětného pozemku v rozsahu 370 m² k dočasnému oplocení pro ochranu vlastníka přilehlého areálu Průmyslová 1558/2, a že od 15. 9. 2021 do 15. 10. 2021 užívá plochu 18 m² pro umístění lešení. Tímto podáním žalobce toliko legitimoval svůj občansko-právní titul k užívání pozemku a současně vymezil plochu podléhající poplatkové povinnosti. Z důkazu úředním záznamem o místním šetření ze dne 2. 10. 2021 pak správní orgán prvního stupně učinil nesprávný závěr, že oplocení za účelem staveniště bylo stále užíváno. Obsahem tohoto důkazu je dle žalobce pouhé zjištění, že umístění oplocení je po celé délce objektu, a v jeho rámci bylo zřízeno staveniště (materiál, TOI TOI) a umístěno leštění u objektu. I z fotodokumentace pořízené při uvedeném místním šetření je zřejmé, že staveniště není v celém oploceném prostoru, nýbrž jen v jeho menší části, avšak správní orgán prvního stupně v tomto ohledu tento důkaz nehodnotil a dospěl tak i k nesprávnému skutkovému zjištění. Stejně tak správní orgány nehodnotily důkaz ohlašovacím lístkem z 31.1.2029 (pozn. soudu: Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s ohledem na žalobcem odkazované č. 1. 7 správního spisu se jedná o ohlašovací lístek ze dne 31. 1. 2022). Dle žalobce správní orgány skutečný stav, resp. rozsah užívání prostoru pro účely zařízení staveniště, tedy pro zjištění rozsahu užívání podléhajícímu poplatkové povinnosti, nezjišťovaly.

7. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno podle nezákonného předpisu, neboť má za to, že vyhláška o místním poplatku je neplatná. Dle žalobce byla obec povinna ve vyhlášce o místním poplatku určit místa, která těmto poplatkům v obci podléhají. Vzhledem k tomu, že v čl. 3 této vyhlášky je pouze uvedeno, že se „*poplatek platí za užívání následujících veřejných prostranství: všechna náměstí, silnice, ulice, místní komunikace, chodníky, veřejná zeleň, tržiště, parky, průchody, podchody, nadchody, loubí a pasáže*“, pak se jedná o obecné vymezení, které nevyhovuje požadavkům, stanoveným v § 14 odst. 4 zákona o místních poplatcích. K tomu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 1/05. Dle žalobce tím, že obec neurčila ve vyhlášce o místním poplatku konkrétní místa tomuto poplatku podléhající, nevydala tento podzákonný předpis v mezích stanovených zákonem, a v důsledku toho je tato vyhláška ex tunc neplatná pro rozpor se zákonem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Nejprve vysvětlil genezi celého případu a následně se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám. Konstatoval, že nerozporuje skutečnost, že způsob užívání, uvedený v nájemní smlouvě, nepodléhá poplatkové povinnosti, nicméně trval na tom, že právní důvod (nájemní smlouva) nehraje roli, když na předmětném oploceném pozemku probíhaly činnosti poplatkové povinnosti podléhající. Zdůraznil, že se k této činnosti přihlásil sám žalobce ve svém oznámení a prostřednictvím ohlašovacího lístku ohlásil, že tam probíhají stavební práce. Správní orgán prvního stupně se pak ve svém konání řídil jak údaji poskytnutými poplatníkem, tak faktickým stavem, který na místě shledal. Navíc žalobce nevyužíval předmětný oplocený pozemek ani k účelu uvedenému v nájemní smlouvě, tj. za účelem dočasného oplocení pro ochranu vlastníka přilehlého areálu.
9. Žalovaný nesouhlasil s žalobní námitkou týkající se nesprávného hodnocení důkazů. Podáním ohlašovacího lístku se žalobce sám přihlásil ke své ohlašovací povinnosti. Stejně tak sám uvedl v kolonce „účel užívání veřejného prostranství“, že v současnosti je užíváno pro umístění materiálu a lešení při opravě a zateplení fasády. Rovněž plochu, ze které správní orgán prvního stupně při výpočtu vycházel, stanovil sám žalobce. Z jednání žalobce je zřejmé, že si byl své povinnosti uhradit místní poplatek vědom a jeho další konání se jeví žalovanému jako účelové ve snaze vyměřenou částku snížit. Úřední záznam z místního šetření byl zhodnocen řádně a dle reálného stavu věci. Tento důkaz byl hodnocen nejen samostatně, ale i ve vzájemné souvislosti s ostatními podklady. Z pořízené fotodokumentace je pak zřejmé, že na předmětném oploceném pozemku byl složen i další stavební materiál (hromada písku, velkoobjemové vaky, nářadí atd.), tedy nejen lešení a TOI. Správní orgány se rovněž dle žalovaného zabývaly rozsahem užívání prostoru pro účely zařízení staveniště, a to provedením místního šetření a výzvou k doplnění skutečností potřebných k výměře místního poplatku. Správní orgán prvního stupně tedy činí úkony k získání relevantních údajů pro řádné vyměření místního poplatku. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tvrzením žalobce, že nehodnotil jako důkaz ohlašovací lístek ze dne 31. 1. 2022, neboť z něho čerpal žalobcem uvedené časové rozmezí užívání veřejného prostranství od 17. 5. 2021 do 20. 10. 2021.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Žalovaný dále uvedl, že při svém rozhodnutí vycházel a musí vždy vycházet z platných a účinných právních předpisu. Vyhláška o místním poplatku byla dne 18. 5. 2020 v souladu se zákonem řádně schválena Zastupitelstvem města Ústí nad Labem, a to usnesením č. 130/10Z/20 a účinnosti nabyla dne 1. 9. 2020. Tvzení žalobce o její nezákonnosti považuje žalovaný za účelové, neboť vyhláška o místním poplatku je platným a účinným právním předpisem a žalovaný se jím musí řídit a rozhodnout v jejím souladu.

Jednání soudu

11. Soud nařídil ve věci jednání na den 14. 10. 2024. Žalobce ani jeho zástupce se k jednání bez omluvy nedostavili. Soud proto projednal věc a rozhodl o ni v jejich nepřítomnosti.
12. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání setrvala na svém písemném stanovisku k žalobě a v podrobnostech na toto stanovisko odkázala.
13. Při jednání soud provedl z vlastního podnětu účastníky nenavržené důkazy, a to listinami, zachycujícími proces schválení a vyhlášení vyhlášky o místním poplatku č. 2/2020 (Výpisem z usnesení 10. schůze Zastupitelstva města Ústí nad Labem ze dne 18. 5. 2020 a vyhláškou o místním poplatku č. 2/2020). Měl totiž za to, že tyto důkazy jsou pro rozhodnutí věci nezbytné, neboť povedou k objasnění relevantních skutečností.

Posouzení věci soudem

14. Dříve než soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí z hlediska správnosti a zákonnosti závěrů žalovaného o splnění podmínek pro vyměření místního poplatku za užívání předmětného oploceného pozemku jakožto veřejného prostranství, zabýval se nejprve posouzením zákonnosti vyhlášky o místním poplatku č. 2/2020. K jejímu přezkumu přistoupil soud nejen v důsledku žalobní námitky, směřující do její nezákonnosti, ale také z úřední povinnosti. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 297/2015-17, připomenul v návaznosti na nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, že je povinností soudů, aby před aplikací posuzovaly každou obecně závaznou vyhlášku individuálně z hlediska kritérií stanovených ústavním pořádkem a zákony.
15. Při posouzení zákonnosti postupoval soud dle testu již ustáleně používaného Ústavním soudem (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04, publikovaného pod č. 210/05 Sb.). Dle tohoto testu je třeba nejprve vyřešit formální kritéria, a to, zda byla vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 vydána v rámci pravomoci obce a přijata zákonným způsobem, a zda se obec při vydávání této vyhlášky, resp. jejích jednotlivých ustanovení, nepohybovala mimo zákonem vymezenou věcnou působnost, tedy zda nejednala ultra vires, a zda nezneužila zákonem jí svěřenou působnost.
16. Pokud jde o první krok testu, tedy k pravomoci obce vydat vyhlášku o místním poplatku č. 2/2020 a ke způsobu jejího přijetí, pak žalobce ničeho nenamítal a ani soud z těchto hledisek nezjistil pochybení.
17. Podle čl. 104 odst. 3 Ústavy ČR jsou obce, resp. jejich zastupitelstva nadány pravomocí vydávat obecně závazné vyhlášky v mezích své působnosti. Vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 byla schválena usnesením č. 130/10Z/20 na zasedání Zastupitelstva města Ústí nad Labem konaném dne 18. 5. 2020. Vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 byla vyhlášena vyvěšením na úřední desce Magistrátu města Ústí nad Labem dne 19. 5. 2020 a sejmuta byla dne 4. 6. 2020. Účinnosti nabyla dnem 1. 9. 2020. Vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 tedy byla vydána zákonným postupem a v rámci pravomoci svěřené obci Ústavou ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Následně přistoupil soud ke zkoumání, zda obec při vydávání napadené vyhlášky o místním poplatku č. 2/2020 nejednala mimo věcnou působnost zákonem jí vymezenou, a zda nezneužila zákonem jí svěřenou působnost.
19. Rozvedením výše uvedeného čl. 104 odst. 3 Ústavy ČR ve smyslu stanovení působnosti vydávat obecně závazné vyhlášky je ustanovení § 35 odst. 3 písm. a) zákona o obcích. Podle tohoto ustanovení se obec při výkonu samostatné působnosti řídí při vydávání obecně závazných vyhlášek zákonem. Zákon o obcích v § 10 stanoví, v jaké věcně vymezené oblasti může obec ukládat povinnosti obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti. Mimo jiné se jedná i o případ, kdy je k tomu obec zmocněna zvláštním zákonem [k tomu srov. § 10 písm. d) zákona o obcích]. V posuzovaném případě je takovým zvláštním zákonem zákon o místních poplatcích.
20. Podle § 14 odst. 4 zákona o místních poplatcích obec v obecně závazné vyhlášce, kterou zavádí poplatek za užívání veřejného prostranství nebo poplatek za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst, určí místa, která těmto poplatkům v obci podléhají. Pakliže obec byla v daném případě zmocněna zákonem upravit danou věcnou oblast obecně závaznou vyhláškou vydanou v samostatné působnosti, nelze v jejím postupu, tedy ve vydání vyhlášky o místním poplatku č. 2/2020, shledat jednání ultra vires.
21. K jiným závěrům ovšem dospěl soud při posouzení, zda obec zákonem jí svěřenou věcně vymezenou samostatnou působnost nezneužila.
22. Otázku zneužití této působnosti řešil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04, publikovaném pod č. 210/05 Sb., přičemž konstatoval, že „*zneužití této působnosti představuje výkon moci v zákonem svěřené oblasti 1. cestou sledování účelu, který není zákonem aprobován, 2. cestou opomíjení relevantních úvah při přijímání rozhodnutí nebo naopak 3. přihlížení k nerelevantním úvahám*“.
23. V posuzovaném případě stanovily správní orgány žalobci povinnost zaplatit poplatek za užívání veřejného prostranství s odkazem na vyhlášku o místním poplatku č. 2/2020. Vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 vymezuje v čl. 3 pojem veřejné prostranství, za jehož užívání je třeba zaplatit poplatek, následovně: „*všechna náměstí, silnice, ulice, místní komunikace, chodníky, veřejná zeleň, tržiště, parky, průchody, podchody, nadchody, loubí a pasáže*“. Z uvedeného je zřejmé, že obec převzala pro vymezení veřejného prostranství v obci definici, která je upravena v § 34 zákona o obcích („*veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleň, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru*“), a pouze rozšířila jejich obecný výčet ve vztahu k „dalším prostorám“ o průchody, podchody, nadchody, loubí a pasáže. Toto rozšíření však nic nemění na tom, že obec do vyhlášky o místním poplatku č. 2/2020 pouze převzala ze zákona o obcích obecné vymezení prostor majících charakter veřejného prostranství.
24. Obec je oprávněna zavést obecně závaznými vyhláškami jen takové místní poplatky, které jsou taxativně vymezeny zákonem o místních poplatcích a jen v takovém rozsahu, který tento zákon umožňuje (k tomu srov. čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod). Jak plyne z výše citovaného § 14 odst. 4 zákona o místních poplatcích, je povinností obce určit místa, která v obci podléhají poplatku za (zvláštní, zákonem vymezené) užívání veřejného prostranství.
25. Jak uvedl ve svém nálezu (na který v žalobě poukazoval i žalobce a jeho závěrů se dovolával) ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 1/05, Ústavní soud: „*K míře konkrétnosti určení míst (veřejného prostranství) se již ve svých rozhodnutích vyjadřoval Ústavní soud, který považuje za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

nutné z hlediska ochrany právní jistoty občanů, aby takto definované prostranství bylo v obecně závazné vyhlášce určeno co možná nejpřesněji (srov. např. nález ve věci sp. zn. Pl. ÚS 50/03, Sbírka rozhodnutí, svazek 34, nález č. 133; vyhlášen pod č. 567/2004 Sb.). Jak Ústavní soud uvedl, "Zpoplatnění se nemusí týkat všech veřejných prostranství, a proto specificky určená veřejná prostranství pro účely poplatku za zvláštní užívání musí vyloučit jeho záměnu. Je proto nutné provést specifikaci veřejných prostranství pro zvláštní užívání uvedením názvu místa (pokud jej má - náměstí, ulice, průchody apod.) nebo je blíže charakterizovat umístěním v obci natolik, aby nebyla současně narušena právní jistota občanů." (nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 14/95, Sbírka rozhodnutí, svazek 4, nález č. 68; vyhlášen pod č. 280/1995 Sb.).«

26. V posledně citovaném nálezu řešil Ústavní soud obdobný případ jako je právě projednáváný, tzn. posuzoval dostatečnou specifikaci určeného veřejného prostranství ve vyhlášce obce (Svojšín) o místním poplatku, v níž bylo definováno veřejné prostranství, pokud jde o obecnost definice, zcela shodně jako ve vyhlášce o místním poplatku č. 2/2020. Ústavní soud přitom dospěl k těmto závěrům:
27. *»Z výše uvedeného je zřejmé, že obec při přijímání obecně závazné vyhlášky opomenula respektovat zákonné požadavky ohledně konkretizace míst užívaných jako veřejné prostranství tak, jak je již dříve při interpretaci § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích vyložil Ústavní soud, tedy aby byla chráněna právní jistota obyvatel obce. Specifikace takových míst je zejména nutná z důvodu právní jistoty vlastníků pozemků považovaných za veřejné prostranství, neboť přestože je z hlediska zákonné definice veřejného prostranství podle § 34 zákona o obcích nepodstatné vlastnictví takového pozemku, je nepochybné, že právě vlastníci takového pozemku mají možnost bránit se (soukromoprávní cestou) zvláštnímu užívání svého pozemku (srov. nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 21/02, Sbírka rozhodnutí, svazek 36, nález č. 59; vyhlášen pod č. 211/2005 Sb.).«*
28. *»Pokud tedy obec v napadené vyhlášce přesně nespecifikovala místa, která považuje za veřejné prostranství v souvislosti s ukládáním poplatku za jejich zvláštní užívání, dopustila se zneužití jí věcně vymezené samostatné působnosti, a to v důsledku opomenutí respektovat ústavní princip právní jistoty plynoucí z principu právního státu (čl. 1 Ústavy), promítající se do ustanovení § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích, který je třeba vykládat ústavně konformním způsobem, jak dříve již naznačil Ústavní soud.«* Dlužno dodat, že v uvedené věci Ústavní soud ustanovení vyhlášky o místním poplatku definující pojem veřejné prostranství zrušil.
29. Soud nemá důvodu se od uvedených závěrů Ústavního soudu odchýlit a zcela se s nimi ztotožňuje. Vyhláška o místním poplatku č. 2/2020 za užívání veřejného prostranství je v důsledku neústavního ustanovení o definici veřejného prostranství neaplikovatelná v celém rozsahu (k tomu srov. rovněž již výše citovaný nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 1/05: „*k návrhu ministra vnitra ohledně zrušení i čl. 1 odst. 1 písm. c) a zbylé části oddílu IV. vyhlášky Ústavní soud dodává, že zrušením čl. 17 vyhlášky je de facto neaplikovatelný zbylý oddíl IV. vyhlášky, jehož ustanovení ovšem nebyla shledána v rozporu s ústavním pořádkem*“). Proto na jejím základě nemohl být žalobci stanoven místní poplatek za užívání veřejného prostranství. Vzhledem k tomu, že správní orgány přesto aplikovaly na daný případ neústavní právní předpis, zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Zjištěné nezákonnosti se dopustil již správní orgán prvního stupně. Soud proto nejen rozhodnutí žalovaného, ale také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k tomu srov. § 78 odst. 3 s. ř. s.) zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil podle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení.
30. S ohledem na výše uvedené závěry a důvody zrušení rozhodnutí správních orgánů by bylo nadbytečné vypořádávat ostatní žalobní námitky.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

31. O nákladech řízení rozhodl soud za použití § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud uložil žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů tohoto soudního řízení ve výši 9 800 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)]; a dále z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 4 citované vyhlášky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. října 2024

Mgr. Václav Trajer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.